

síčních 200 Kč již z tohoto důvodu (srovn. také rozhodnutí čís. 7635 sb. n. s.). Odvolací soud posoudil však věc i po stránce právní správně a není ani dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. opodstatněn. Nejvyšší soud obíral se poměrem § 1327 obč. zák. a § 1295 obč. zák. zevrubně v rozhodnutí čís. 9937 sb. n. s. a dospěl, přihlížeje i k obsahu judikatu bývalého vídeňského nejvyššího soudu čís. 189 (čís. 1162 sb. Nowakovy), k názoru, že ustanovením § 1327 obč. zák. neměla být odstraněna všeobecná zásada § 1295 obč. zák. v případě, nastane-li z poškození na těle smrt. Záleží na tom, jakou náhradu poškozený žádá, totiž zda žádá náhradu výdajů, či zda žádá náhradu toho, co mu smrtí jiné osoby ušlo. V souzeném případě žádá žalobce náhradu toho, co mu synovou smrtí ušlo. Jen tento případ jest řešiti a v tom směru platí předpis § 1327 obč. zák., jenž ustanovuje, co jest nahraditi pozůstalým. Tímto předpisem měl býti omezen okruh osob oprávněných požadovati náhradu škody, a to tak, že mohou náhradu požadovati jenom ti, o jichž výživu měl usmrcený pečovati podle zákona a že tím byly vyloučeny z tohoto okruhu jednak osoby, které neměly vůbec nárok na výživu proti zemřelému, třebaže jim tento skutečně příspěvky k výživě poskytoval; jednak také osoby, které měly proti usmrcenému nárok na výživu, ale jiný než ze zákona, tedy buď ze smlouvy neb z poslední vůle neb z jednatelství bez příkazu (Materialie strana 398). Jak právě řečeno, mají pozůstalí jen nárok na náhradu toho, co jim na výživě ze zákona ušlo; jest tedy podle § 1327 obč. zák. vyloučen nárok na náhradu za újmu, jež nastala pozůstalým osobám odpadnutím neplacené pracovní síly v domácnosti, ať již práce byly konány na podkladě smluvním, nebo dobrovolně z morálních podnětů (rozhodnutí čís. 970 sb. n. s.). Otec má proti synovi nárok na výživu ze zákona jen za předpokladu § 154 obč. zák., že se ocitl v nouzi. Ježto však žalobce — jak již vyloženo — v době synova úmrtí nebyl v nouzi podle § 154 obč. zák., neměl zemřelý syn zákonné povinnosti žalobce vydržovati. Jest tedy v tomto směru právní posouzení věci odvolacím soudem správné. Pokud dovolatel rozvádí tento dovolací důvod poukazem k tomu, že žalobní nárok neopírá jen o předpisy § 1327 obč. zák., nýbrž i o ustanovení §§ 1295, 1311 a 1319 obč. zák., přezírá, že se žalobou domáhá náhrady toho, co mu smrtí synovou ušlo, v kterémžto směru plnou měrou platí právě zmíněné omezení § 1327 obč. zák. co do obsahu a rozsahu nároku osobám pozůstalým příslušejícího. Není tudíž dovolání se těchto zákonných ustanovení v souzeném sporu přípádné.

Čís. 12125.

Vadnost řízení rozhodčího soudu bursovního, spočívající v tom, že rozhodčí soud bursovní použil dodatečného přednesu strany, nevyhověv návrhu druhé strany na opětne zahájení ústního jednání, lze uplatniti zmateční stížnosti podle čís. 4 čl. XXIII. uvoz. zák. k c. ř. s., nikoliv žalobou podle čl. XXV. uvoz. zák. k c. ř. s.

Při žalobě podle čl. XXV. uvoz. zák. k c. ř. s. není předmětem přezkumu řízení, nýbrž nález sám ve svém výroku a jest řešiti otázku, zda rozhodčí výrok sám se nepříčí donucujícím předpisům právním.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1932, Rv II 347/31.)

Žalobu, by rozhodčí nález dřevařské bursy v Olomouci byl prohlášen bezúčinným, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud vyhověl žalobě proto, že bursovní soud rozhodčí porušil zásadu rovného slyšení stran, kterou jest pokládati za donucující pravidlo formálního práva, a to tím, že použil dodatečného přednesu tehdejšího žalobce, nevyhověv návrhu tehdejší žalované na opětné zahájení ústního jednání. Než takováto vadnost řízení musila by býti uplatňována zmatečnými stížnostmi podle čl. XXIII. uv. z. k c. ř. s., a to ve smyslu čís. 4, které v podstatě odpovídá ustanovení o zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Nemůže však býti podkladem žaloby ve smyslu čl. XXV., ve kterémž případě není předmětem přezkoumávání řízení, nýbrž nález sám ve svém výroku a v němž řešiti jest otázku, zda se rozhodčí výrok sám nepříčí donucujícím předpisům právním, jakž je obdobně pro řízení před rozhodci stanoveno v § 595 čís. 6 c. ř. s. V této příčině pak lze najíti obdobu v § 81 čís. 2 až 4 ex. ř., o jakéž námitky však v souzeném případě nešlo.

Čís. 12126.

Jazyková otázka.

Cizozemcům nepřislušejí výsady jazykových menšin.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1932, Rv I 786/31.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce.

Důvody:

Dovolatel jest dle svého prohlášení do protokolu okresního soudu v L. ze dne 10. ledna 1931 cizozemcem. Přes to podal dovolací spis svým právním zástupcem v jazyku německém. Jde o otázku, zda mu přísluší menšinové právo jazykové po rozumu § 2 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. a čl. 14 až 17, po případě čl. 36 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Na tuto otázku jest odpověděti záporně. Pokud jde o zásadní otázku, zda příslušejí menšinová práva jazyková cizozemcům ve stejné míře jako tuzemcům, nejvyšší soud dospěl výkladem jazykového zákona, jeho geneze i cíle k přesvědčení, že cizozemcům nepřislušejí výsady jazykových menšin, a vyslovil v plenárním (správně v plenisimárním) usnesení ze dne 20. května 1920, čís. pres. 465/20 zásadu, že jazykem, v němž nejvyšší soud úřaduje, jest zásadně jazyk československý jakožto jazyk státní a že se jen vyjímečně připouští vedle státního jazyka také jazyk jiný, jestliže a) pro věc o niž jde, vzešel (jest zmístněn) důvod místní příslušnosti první stolice v soudním okrese Československé republiky, v němž podle posledního soupisu